

Nora Roberts

KRALJEVSKA AFERA

Prevela Jelena Trifunović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za Merijen Vilman
jer razume bajke*

Prolog

Zaboravila je zašto trči. Zнала je samo da ne može da stane. Ako stane, izgubiće. To je trka sa samo dva mesta. Prvim i poslednjim.

Udaljenost. Svi nagoni joj govore da nastavi da trči, da ide dalje jer se povećava udaljenost između nje i... mesta gde je bila.

Mokra je jer kiša pljušti, ali više se ne prepada od udara groma. Ne trese se zbog bleska munje. Ne plaši se mraka. Odavno se ne plaši prirodnih pojava, poput tmine ili besne oluje. Više joj nije jasno čega se tačno plaši, to je strah sam po sebi. Strah, jedino osećanje koje razaznaje, uvukao se u nju, smestivši se tu kao da ni za šta drugo nije znala. Dovoljno je što je tera da posrće putem dok njeno telo vapi da legne na neko toplo i suvo mesto.

Ne zna gde se nalazi. Ne zna gde je bila. Ne seća se visokog drveća koje savijaju vetrovi. Ne znače joj ništa ni udari talasa u blizini, ni snaga mora, ni miris cveća natopljenog kišom, koje gazi dok beži uz nepoznati put.

Plače, ali nije svesna toga. Jecaji je razaraju, udružuju se sa strahom i udvostručuju ga, tako da on, u odsustvu svega drugog, raste. Um joj je toliko pomućen, noge tako nestabilne. Bilo bi lako samo se sklupčati ispod nekog stabla i odustati. Nešto je tera dalje. Ne samo strah. Ne samo zbunjenost. Snaga – iako to po njenom izgledu niko ne bi rekao, iako je ni sama ne prepoznaje – neodoljivo je vuče

napred. Ne želi da se vrati gde je bila, pa nije ostalo ništa drugo nego da ide napred.

Nije važno koliko dugo je trčala. Kilometar, deset, nije znala. Kiša i suze je zaslepljuju. Svetla su već bila na njoj kad ih je ugledala.

Sledila se u panici poput zeca obasjanog farovima automobila. Pronašli su je. Došli su po nju.

Oni. Sirena odjekuje, gume škripe. Najzad se predavši, pada na put, bez svesti.

Poglavlje 1

„O na se budi.“
„Hvala bogu.“
„Gospodine, morate se na trenutak pomeriti i pustiti me da je pregledam. Možda ponovo samo drema.“

Čuje glasove kroz izmaglicu kojom plovi. Duboke, daleke. Strah raste u njoj. Dah joj zastaje čak i u polusvesnom stanju. Nije pobegla. Ali neće pokazati da se plaši. Obećala je sebi. Dok se približava površini, čvrsto steže pesnice. Stisak joj daje izvesnu samosvest i osećaj kontrole.

Polako otvora oči. Vid joj je najpre slab, zamagljen, a potom se postepeno razbistrio. Sa strahom je zurila u lice iznad svoje glave.

Lik joj nije poznat. Nije jedan od njih. Znala bi, zar ne? Samopouzdanje joj se na trenutak pokolebalo, ali ostala je smirena. Lice je okruglo i prijatno, s podsečenom, kovrdžavom bradom, u suprotnosti s glatkom, ćelavom glavom. Oči su mu lukave, umorne, ali ljubazne. Nije se opirala kada je uze za ruku.

„Draga moja“, reče šarmantnim, uzdržanim glasom. Lagano joj je prelazio prstom preko zglobova šake dok se nije opustila. „Potpuno si bezbedna.“

Osetila je da joj meri puls, ali i dalje ga je gledala u oči. Bezbedna? I dalje oprezna, pustila je da joj pogled odluta. Bolnica. Iako je soba bila elegantna i prilično velika, znala je da je u bolnici. Soba je jako mirisala na cveće i antiseptike. Onda je videla čoveka koji stoji odmah pored.

Besprekorno odeven, vojničkog držanja, kose prošarane sedim vlasima, ali i dalje veoma tamne i guste. Lice mu je mršavo, aristokratsko i lepo. Strogo je, pomisli, ali bledo, veoma bledo u odnosu na senke ispod njegovih očiju. Bez obzira na njegov stav i odelo, izgledao je kao da nije spavao danima.

„Draga.“ Glas mu je zadrhtao kad ju je uzeo za slobodnu ruku. Pritisnuo je usne na njenu šaku, a za rečima su krenule suze. Učinilo joj se da se njegova šaka, jaka i čvrsta, blago tresu. „Sada si ponovo s nama, ljubavi. Ponovo si s nama.“

Nije izvukla ruku. Sprečilo ju je saosećanje. Držeći mu ruku u labavom stisku, na trenutak je posmatrala njegovo lice. „Ko ste vi?“

Čovek naglo podiže glavu. Pogleda je u oči suznim pogledom. „Ko...“

„Veoma si slaba“, prekinu ih blago doktor odvučavši joj pažnju. Videla je kako stavlja ruku čoveku na rame, u znak podrške, ili utehe, nije znala. „Prošla si mnogo toga. Prirodno je da budeš malo zbunjena.“

Ležeći na leđima, posmatrala je doktora kako šalje signale drugom čoveku. U stomaku je osećala čistu mučninu. Toplo joj je i suva je, shvatila je. Toplo joj je, suva je i gladna. Telo joj je umorno, a unutar tela je praznina. Glas joj je bio iznenađujuće odlučan kad je ponovo progovorila. Obojica su na to odmah reagovala.

„Ne znam gde se nalazim.“ Doktor pod rukom oseti jedan jak otkucaj, a potom joj se srce smirilo. „Ne znam ko sam.“

„Ničega se ne sećaš?“ Drugi čovek se uspravio u punoj visini dok je govorio. Tako visok i prav, gledao je u nju očima gladnim sna.

„Prošli ste mnogo toga, draga.“ Doktor je govorio umirućim glasom, ali razmišljao je unapred. Stručnjaci, mislio je. Ako ne povрати pamćenje za dvadeset četiri sata, trebaće mu najbolji.

Zbunjeno i boreći se sa strahom, počela je da se podiže s kreveta, ali doktor je nešto progundao i ponovo je namestio da se nasloni na jastuk. Sećala se... trčanje, oluja, mrak. Svetla se pojavljuju ispred nje. Čvrsto zatvorivši oči, borila se da se pribere mada nije zna zašto je toliko važno da zadrži prisebnost. Kada je ponovo otvorila oči, glas joj je i dalje bio odlučan, ali bolno promukao. „Ne znam ko sam. Recite mi.“

„Kada se još malo odmorite“, počeo doktor. Drugi čovek ga samo preseče pogledom. Pogled mu je i arogantan i zapovednički, primetila je odmah.

„Ti si moja kćerka“, rekao je. Ponovo je uzevši za ruku, stisnu je čvrsto. Čak i treperenje svetlosti je prestalo. „Njeno visočanstvo Gabrijela od Kordine.“

Košmar ili bajka, pitala se dok je zurila pravo u njega. Njen otac? Njeno visočanstvo? Kordina... Mislila je da prepozna ime i držala se toga, ali šta znači ovo kraljevsko poreklo? Mada je počela da odbacuje tu mogućnost, posmatrala je njegovo lice. Ovom čoveku nije u prirodi da laže. Lice mu je bilo bezizražajno, ali ima toliko emocija u pogledu da su je one privlačile iako ga se nije sećala.

„Ako sam ja princeza...“, počela je, a suva uzdržanost u njenom glasu izazvala je još jedan kratak talas emocija na njegovom licu. Da li ga ovo zabavlja? – pitala se. „Da li to znači da ste vi kralj?“

Skoro se nasmejao. Možda joj se zbog povrede poremetilo pamćenje, ali ona je i dalje njegova Bri.

„Kordina je kneževina, a ja sam princ Armand. Ti si moje najstarije dete. Imaš dva brata, Aleksandra i Beneta.“

Otac i braća. Porodica, koreni. I dalje ništa. „A moja majka?“

Ovaj put je lako pročitala izraz na licu – bol. „Umrkla je kad si imala dvadeset godina. Od tada si moja zvanična domaćica, obavljajući njene dužnosti zajedno sa svojim. Bri“, glas mu više nije bio zvaničan i ravnodušan, „zovemo te Bri.“

Podigao joj je ruku i okrenuo je ka njoj da bi videla svetlucavu narukvicu od safira i dijamanta na desnom zglobu. „Poklonio sam ti ovo za tvoj dvadeset prvi rođendan, pre četiri godine.“

Gledala je u narukvicu i u njegovu jaku, divnu ruku. Ničega se ne seća. Ali oseća... poverenje. Kada je ponovo podigla pogled, uspela je da se napola osmehne. „Imate izvrstan ukus, vaše visočanstvo.“

Nasmejao se, ali čula je u tom smehu da je na korak od suza. Isto kao i ona. „Molim vas“, počela je i zbog njega i zbog sebe. „Vrlo sam umorna.“

„Da, zaista.“ Doktor je potapša po ruci, kao što je radio još otkako se rodila, mada ona to nije znala. „Za sada je odmor najbolji lek.“

Princ Armand je nevoljno pustio ćerkinu ruku. „Biću u blizini.“

Snaga je već počela da je izdaje. „Hvala.“ Čula je kako se vrata zatvaraju, ali osećala je da je doktor još tu. „Da li sam ja zaista ono što kaže?“

„Niko to ne zna bolje od mene.“ Dodirnuo joj je obraz, više u znak naklonosti nego da bi proverio da li ima temperaturu. „Ja sam porodio vašu majku. Pre dvadeset pet godina, u julu. Sada se odmarajte, vaše visočanstvo.“

Princ Armand je koračao niz hodnik brzim, uvežbanim korakom, a kraljevski gardista išao je dva koraka iza njega. Želi da bude sam. Bože, koliko želi da pet minuta bude sam u nekoj izolovanoj prostoriji. Tada bi donekle mogao da se oslobodi napetosti i emocija koje su ga pritisle. Zamalo da je izgubi kćerku, svoje blago. A sad ga ona gleda kao da je neznanac.

Kada sazna ko... Armand odbaci tu misao. Čuvao ju je za kasnije. Čvrsto se zakleo.

U prostranoj čekaonici okupanoj suncem bila su još tri kraljevska stražara i nekoliko pripadnika Policijske službe Kneževine Kordine. Aleksandar, njegov sin i naslednik, takođe je koračao tamo-amo i pušio. Imao je tamnoputo lice sa oštro izraženim crtama i vojničko držanje poput svog oca. Jedino nije imao očevu vojničku samokontrolu.

Poput vulkana, mislio je Armand gledajući u dvadesettrogodišnjeg princa, koji stalno vri i ključa, ali nikad ne eksplodira potpunosti.

Benet se pružio na plišanoj roze sofa. U dvadesetoj godini najavljivao je da će postati najnoviji princ plejboja. Iako je i on bio tamnoput, imao je očaravajuću lepotu svoje majke. Mada je često bio bezobziran, prečesto i indiskretan, krasila ga je nepresušna saosećajnost i srdačnost, zbog kojih su ga podanici obožavali, a naročito novinari. Kao i veći deo ženske populacije u Evropi, mislio je Armand ironično.

Pored Beneta se nalazio Amerikanac koji je došao na Armandov zahtev. Oba princa bila su previše zaokupljena sopstvenim mislima da bi primetili očevu prisustvo. Amerikancu pak ništa nije promicalo. Zbog toga ga je Armand i pozvao da dođe.

Riv Makgi je na trenutak sedeo u tišini, gledajući kako princ posmatra sinove. Dobro se drži, mislio je Riv, mada nije ništa manje od toga ni očekivao. Sreo je vladara Kordine više puta jer je s Rivovim ocem zajedno studirao na Oksfordu, gde su se rodili prijateljstvo i poštovanje, koji su s godinama istrajavali i pobeđivali udaljenost.

Armand je postao vladar šarmantne državnice priljubljene uz obalu Sredozemlja. Rivov otac je postao diplomata. Iako je odrastao uz politiku i protokole, Riv je za sebe izabrao povučeniju karijeru. Iz senke.

Posle deset godina bavljenja mračnom stranom nacije, Riv je predao značku i otvorio privatnu firmu. Jednostavno

se u jednom trenu umorio od poštovanja tuđih pravila. Do-
duše, njegova su bila još stroža, još nepokolebljivija, ali bila
su njegova. Iskustvo koje je stekao u Odeljenju za ubistva, a
potom i u Specijalnim jedinicama, naučilo ga je da pre svega
veruje svojim instinktima.

Rođen je u bogatoj porodici, a porodično bogatstvo do-
punio je svojim veštinama. Nekada mu je zanimanje bilo
izvor i prihoda i uzbuđenja, ali Riv više nije radio za novac.
Prihvatao je tek po nekoliko poslova godišnje, ali nekoliko
pažljivo odabranih. Ako bi ga, i samo ako, nešto zaintrigi-
ralo, prihvatao bi klijenta i odgovornost. Za spoljašnji svet,
a često i za sebe, bio je samo farmer početnik. Prošle godine
je kupio farmu s namerom da se na njoj penzionise. To je
za njega bio konačni odgovor. Deset godina svakodnevnog
bavljenja dobrim i lošim, zakonom i bezakonjem, bilo je
sasvim dovoljno; i previše.

Rekavši sebi da je odužio svoje, napustio je državnu
službu. Kao privatni detektiv, mogao je da bira klijente,
određuje tempo rada i honorare. Kad bi ga posao doveo u
opasnost, s tim je mogao da se izbori na svoj način. Ipak,
od prošle godine prihvatao je sve manje slučajeva. Polako
je izlazio iz posla. Ako su ga i mučili neki strahovi, samo
on je za njih znao. Farma je bila šansa za nov način života.
Jednog dana, obećao je sebi, to će biti sav njegov život. Me-
đutim, odložio je svoju prvu prolećnu setvu da bi odgovorio
na Armandov poziv.

I izgledom je odavao pravog vojnika, nikako farmera.
Ustajući pri Armandovom ulasku, njegovo dugačko, mršavo
telo kretalo se lagano, mišić po mišić. Preko jednostavne
majice i urednih pantalona nosio je prikladnu lanenu ja-
knu, koja je mogla da posluži i za formalne i za neobavezne
susrete, odnosno za svaku priliku. Pre svega je u oko upa-
dao kao čovek, odvlačeći pažnju sa svoje odeće ma koliko

ona bila upadljiva. Pogled je najpre privlačilo njegovo lice, možda zbog glatke kože i lepote koju je nasledio od škotskih i irskih predaka. Koža bi mu bila vrlo bleđa da nije provodio mnogo vremena napolju. Tamna kosa uredno podšišana, ali je neposlušno padala preko čela. Usta široka, mada se nije mnogo smejao.

Struktura kostiju bila je pravilno simetrična, a oči divne, izraženo plave kakve se često sreću kod tamnokosih Iraca. Kada mu je to odgovaralo, koristio bi ih da šarmira, ali i da zaplaši.

Nije imao tako krut stav kao prinčev, ali bio je podjednako oprezan. „Vaše visočanstvo.“

Na Rivove reči, i Aleksandar i Benet skočili su u vojnički stav. „Bri?“, pitali su istovremeno; međutim, dok je Benet već bio pored oca, Aleksandar se nije ni pomerio s mesta. Ugasio je cigaretu u pepeljari. Riv je gledao kako se raspada na dva dela.

„Osvestila se“, reče Armand kratko. „Pričao sam s njom.“

„Kako je?“ Benet je gledao oca tamnim, zabrinutim očima. „Kad ćemo moći da je vidimo?“

„Veoma je umorna“, reče Armand i blago dodirnu sina po ruci. „Možda sutra.“

Aleksandar je i dalje stajao pored prozora; u njemu je tinjao bes. „Zna li ko...“

„I to ćemo kasnije“, prekinu ga otac.

Aleksandar bi možda rekao još nešto, ali njegovo vaspitanje bilo je veoma formalno. Znao je pravila i ograničenja koja su išla uz njegovu titulu. „Uskoro ćemo je odvesti kući“, reče tiho, čime je zamalo isprovocirao svog oca. Bacio je pogled na čuvare i policajce. Gabrijela je ovde možda bezbedna, ali on želi da ona ide kući.

„Što pre.“

„Možda je sad umorna“, poče Benet, „ali kasnije će sigurno hteti da vidi poznata lica. Aleks i ja možemo da sačekamo.“

Poznata lica. Armand je gledao preko svog sina prema prozoru. Nema poznatih lica za njegovu Bri. Objasniće im, ali kasnije, kad budu nasamo. Za sada mora da bude samo princ. „Možete da idete.“ Njegove reči su se odnosile na oba sina. „Sutra će biti odmornija. Sada moram da porazgovaram s Rivom.“ Sinovi su ga bezizražajno posmatrali. Kada je video da ga neće poslušati, podigao je obrvu. Ipak, ni to nije uradio odsečno, kao što je samo on umeo.

„Da li ima bolove?“, izlete Aleksandru.

Armandov pogled se raznežio. To je mogao da primeti samo neko ko ga dobro poznaje. „Ne. Časna reč. Uskoro ćete je“, dodao je pošto je Aleksandar i dalje bio nezadovoljan odgovorom, „i sami videti. Gabrijela je oduvek bila veoma jaka“, reče jednostavno i ponosno.

Klimnuvši glavom, Aleksandar se složio. Ono što želi da kaže moraće da sačeka dok ne ostanu nasamo. Izašao je s bratom u pratnji stražara.

Armand je posmatrao svoje sinove, a potom se okrenuo Rivu. „Molim vas“, poče uz elegantnu gestikulaciju, „na kratko ćemo okupirati ordinaciju doktora Franka.“ Kretao se hodnikom kao da ne primećuje stražare. Riv ih je i te kako primećivao. Osećao je njihovu blizinu i napetost. Kidnapovanje člana kraljevske porodice, razmišljao je, obično ljude učini vrlo nervoznim. Armand je otvorio vrata, sačekao da Riv uđe i pažljivo ih zatvorio.

„Molim te, sedi“, ponudi ga. „Ja ne mogu.“ Iz džepa izvuče tamnobraon cigaretu, jednu od deset koje je sebi dozvoljavao u toku dana. Pre nego što je stigao da se maši za upaljač, Riv mu upali. „Hvala ti što si došao, Rive. Nisam imao priliku da ti kažem koliko mi to znači.“

„Nema potrebe da mi se zahvaljujete, vaše visočanstvo. Još ništa nisam uradio.“

Armand izduva dim cigarete. Mogao je malo da se opusti pred sinom svog dobrog prijatelja. „Misliš li da sam previše strog prema sinovima?“

„Mislim da svoje sinove poznajete mnogo bolje nego ja.“

Armand se nasmešio i seo. „Pričaš jezikom diplomata, kao i tvoj otac.“

„Ponekad.“

„Ako dobro primećujem, nasledio si i njegov bistar um.“

Riv se zapita da li bi njegov otac ovo shvatio kao kompliment, pa se nasmeja. „Hvala vam, vaše visočanstvo.“

„Molim te, kada smo nasamo, neka bude samo Armand.“ Po prvi put je pokazao emocije otkako mu se kćerka probudila. Rukom je masirao slepoočnice. Samo tako je mogao da umiri napetost koju je osećao. „Mislim da ću morati da zloupotrebim prijateljstvo s tvojim ocem i zatražim nešto od tebe, Rive. Zbog velike ljubavi prema svojoj kćerki, nemam drugog izbora.“

Riv je sad mogao da odmeri čoveka koji je sedeo naspram njega. Više nije video člana kraljevske porodice; samo očajnog oca koji se grčevito drži naučene samokontrole. Riv je u tišini izvukao cigaretu, upalio je i dao Armandu još nekoliko minuta. „Recite mi.“

„Ona se ničega ne seća.“

„Ne seća se ko ju je kidnapovao?“ Lažno se namrštivši, posmatrao je vrh svoje cipele. „Da li ih je uopšte videla?“

„Ne, ona se baš ničega se ne seća“, ponovi Armand i podiže glavu. „Čak ni svog imena.“

Riv je razmotrio sve implikacije i njihove posledice. Samo je klimnuo glavom, ne iznoseći nijednu od misli koje su mu se vrzmale po glavi. „Pretpostavljam da je privremena

amnezija donekle normalna pojava posle onoga što je preživela. Šta kaže doktor?“

„Uskoro ću razgovarati s njim.“ Napetost, koja je trajala šest dana, potpuno ga je iscrplila, ali on nije dozvoljavao da se to primeti u njegovom glasu. „Rive, došao si jer sam te zamolio, a nisi me ni pitao zašto.“

„Nisam.“

„Pošto si državljanin Amerike, znaš da prema meni nemaš nikakve zakonske obaveze.“

Riv izduva tanak dim virdžinijskog duvana koji se pomeša s dimom Armandovih francuskih cigareta.

„Znam.“

Armandove usne iskriviše se u osmeh. Isti je otac, pomisli princ. A Rivu Makgiju se može verovati, kao i njegovom ocu. Poveriće mu nešto najvrednije što ima. „S mojim položajem uvek ide i izvesna doza opasnosti. To znaš.“

„Svaki čovek na čelu bilo koje države mora da živi s tim.“

„Da. A po rođenju, zbog bliske porodične veze, i njihova deca.“ Na trenutak je spustio pogled na svoje šake i ukrašen zlatni vladarski prsten. Po rođenju je princ. Takođe je i otac. Ipak, za razliku od običnih političara, on nikada nije imao pravo da bira šta mu je preče. Rođen je, obrazovan da vlada i živeo je da bi vladao. Armandu je njegov narod oduvek bio glavna obaveza.

„Naravno, sva moja deca imaju lično obezbeđenje.“ Ugasio je cigaretu uzdržavajući se da ne bude grub. „Činilo joj se da to nije adekvatno. Bri – Gabrijela – često je bila netrpeljiva prema svojim čuvarima i veoma tvrdoglava kad je reč o njenoj privatnosti. Možda sam je ja razmazio. Mi smo mirna država, Rive. Naši građani vole vladarsku dinastiju Kordine. Moja ćerka je povremeno bežala od stražara, a ja na to nisam obraćao mnogo pažnje.“

„Da li se to desilo i sad?“

„Htela je da se provoza po unutrašnjosti. Voli tako povremeno da ode na izlet. Gabrijela nosi mnoge odgovornosti titule, pa joj je povremeno potreban izduvni ventil. Do pre šest dana, to se činilo potpuno bezbednim i bezazlenim, pa sam to i odobrio.“

Armandov ton govorio je Rivu da i porodicu vodi kao i državu: pravično ali pribrano. Apsorbovao je to osećanje sa istom lakoćom kao i informacije. „Do pre šest dana“, ponovi Riv. „Je li vaša kćerka tada oteta?“

Armand je mirno klimnuo glavom. Treba se baviti činjenicama, a emocije ih samo pomućuju. „Naravno, dok ne budemo sigurni ko ju je oteo i zašto, više joj se ne sme dozvoliti nešto tako opasno. Kraljevskim gardistima bih uvek i bez razmišljanja poverio svoj život, međutim, ne mogu da im poverim život svoje kćerke.“

Riv je polako otrešao cigaretu. Vrhunac zapleta približavao se jasno i glasno. „Više nisam aktivan, Armande. Uostalom, vama ne treba policajac.“

„Imaš privatnu firmu. Čujem da je, između ostalog, specijalizovana i za terorizam.“

„Da, ali za terorizam u mojoj državi“, istaknu Riv. „Nemam nikakve preporuke u Kordini.“ Ipak, postajao je sve radoznaliji. Bio je nestrpljiv i namrštio se pogledavši u Armanda. „Tokom godina sam upoznao mnoge kolege u poslu. Mogao bih da vam preporučim prvoklasne profesionalce. Ako tražite kraljevskog telohranitelja...“

„Ja tražim čoveka kome mogu da poverim život svoje kćerke“, prekinu ga Armand. To je rekao tiho, ali pokazujući autoritet. „Čoveka u kog mogu biti siguran da će ostati objektivan, kakav i ja moram da ostanem. Čoveka koji je imao iskustva u potencijalno opasnim situacijama u... visokom stilu. Pratio sam tvoju karijeru.“ Ponovo se brzo nasmeši na Rivov ućtiv, upitni pogled. „Imam poznanstva u

Vašingtonu. Dosije ti je za primer svakome. Tvoj otac može biti ponosan na tebe.“

Riv se na pomen oca nelagodno premesti s noge na nogu. Veza je prokleta previše lična, pomislio je. To će mu otežati da prihvati i bude objektivan, ili da glatko odbije bez osećaja krivice. „Zahvalan sam vam na tome. Međutim, više nisam policajac i nikada nisam bio telohranitelj. A sada sam samo farmer.“

Armandov izraz lica ostao je ozbiljan, ali je Riv primetio dašak raspoloženja u njegovom pogledu. „Da, i to su mi rekli. Ako ti to odgovara, može na tome da ostane. U nevolji sam. U velikoj nevolji, ali ne želim da te pritiskam protiv tvoje volje.“ Armand je znao kako da navali, a kako da se povuče. „Ipak, razmisli o onome što sam ti rekao. Možda ćemo sutra moći ponovo da popričamo, a možda ćeš moći da razgovaraš i s Gabrijelom. U međuvremenu, bićeš naš gost.“ Ustao je u znak završetka razgovora. „Odvešće te mojim kolima nazad u palatu. Ja ću još malo ostati ovde.“

Kasni jutarnji sunčevi zraci prodrli su u prostoriju. S blagom potrebom za cigaretom, Riv je posmatrao svetlosne šare na podu. Ponovo je tokom doručka razgovarao s Armandom u prinčevom apartmanu. Ako je Riva nešto pogađalo, to su tiha odlučnost i hladna moć. Odrastao je s njima.

Blago opsovavši, pogledao je kroz prozor u prelepe planine koje su okruživale Kordinu.

Šta će on, dovraga, ovde? Njegova zemlja je kilometrima daleko i čeka da je obrađuje, a on je u ovoj bajkovitoj državi, gde je vazduh zavodljivo mek, a more plavo i blisko. Uopšte nije trebalo da dolazi, prebaci sebi strogo. Kad ga je Armand pozvao, trebalo je samo da izmisli neki izgovor. Kad ga je otac pozvao kako bi istakao važnost prinčevog